

Jeg tror det ikke. Tværtimod er jeg sikker på, at vi øger risikoen for dårlig service, når vi ender oppe på, som man nogle steder har gjort, at hjemmehjælpsområdet har en konfrontationstid, som kun ligger omkring 50 pct. Resten går med at udfylde skemaer, lave administration, gå til møder og til transport.

Så vi har et symptom på, at vi er endt på et skråplan, som vi ikke kan være tjent med. Måske er vi netop endt på et sted, hvor det bliver for nemt for private at konkurrere med den offentlige service. Og hvor tages de ressourcer i bund og grund fra, der skal bruges til yderligere administration og sikring af, at man overholder alle reglerne? De tages selvfølgelig i den sidste ende fra produktionslivet, hvor ellers? Der er jo ikke andre steder at hente midlerne, og så har vi miseren.

Derfor må opfordringen i hvert fald fra Det Radikale Venstres side være: stol på medarbejderne, vis tillid, læg beslutningerne ud i de decentrale enheder og læg afgørende vægt på den sidste pind i vedtagelsen i dag.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil også gerne sige tak til de to forespørgere. Jeg synes, det er vigtige emner, vi diskuterer, selv om jeg måske nok på en eller anden måde synes, de er unødvendige. Der er jo allerede i L 172 fremsat forslag om udbyderansvar, så man er godt på vej.

Vi støttede både det beslutningsforslag fra de borgerlige partier, der hedder B 107, som har noget med at stille betingelser ved udbud at gøre, og vi har også tilsagt vores støtte til L 172 på trods af, at der er elementer deri, som vi faktisk ikke er vildt begejstrede for. Men vi synes ikke, vi kan holde til at stemme imod de gode ting deri.

Kristeligt Folkeparti har aldrig været vildt begejstret for udlicitering, og vi er det i hvert fald ikke af ideologiske grunde. Vi mener faktisk, at udlicitering er en nødløsning, fordi man er for dårlig til at lede og drive offentlig virksomhed. Det er simpelt hen, fordi man lader det køre for længe. Man har ikke evnen til modernisering, til fornyelse, og så kører det altså så længe, at man bliver helt konkurrenceudygtig. I stedet for at være lidt hårdere med hensyn til at foretage løbende moderniseringer, bliver man så nødt til at tage den helt hårde tur og udlicitere.

Hvor galt det kan gå, så vi jo tydeligt i Aalborg, hvor man troede, man kunne få noget lavet til 50 pct. af prisen. Det kan man jo under alle omstændigheder kun af to grunde. Den ene er, at man har været utrolig ineffektiv selv, og den andet er, at der bliver gået på akkord med kvaliteten, på arbejdsmiljøområdet og på alle mulige andre områder.

Det er selvfølgelig fuldstændig tosset, og selv om statsministeren nu mener, at man kun kan lave den slags gode sager med partier til venstre, så burde man jo nok overveje, om ikke der burde være en eller anden grænse for, hvor uklog og uansvarlig man kan være som socialdemokratisk borgmester, når man udbyder.

Jeg synes godt, at man måske internt i partiet burde lave en eller anden regel om det. Det er jo i hvert fald et skoleeksempel på dårligdom.

Men udlicitering er jo, vil jeg gerne gentage, for os kun en nødløsning, når man ikke er god nok til at drive det i offentligt regi, og kun dér er det i virkeligheden nødvendigt.

Og så er det jo mærkeligt, når vi taler om arbejdsmiljø, at arbejdsmiljøet er ringere i private virksomheder, der arbejder med offentlige opgaver, med service over for det offentlige, end i andre private virksomheder.

Det er jo egentlig et paradoks, at det er sådan, det er. Det er fuldstændig skørt, at det er sådan. Og det er jo, fordi man ikke har været god nok i den udbudsrunde til at gøre tingene rigtigt. For det dårlige arbejdsmiljø, vi kender på de her serviceområder, er jo ikke det, der kendetegner private virksomheder i almindelighed. Det er da kun de specielt dårlige virksomheder, der har problemer i det omfang.

Som kommentar også til formuleringen i hr. Ole Sohns forespørgsel om arbejdsglæde, så tror jeg da, man må konstatere, at generelt er der større arbejdsglæde i private virksomheder end på offentlige arbejdspladser. Det tror jeg faktisk der er – undtagen på de her serviceområder.

Og når der er større arbejdsglæde på private virksomheder, så er det, fordi der har lederen ligesom myndighed til at være leder. Det, der gør enhver ledelse dårlig, er, når ledelsen ikke har den fulde kompetence og altså er bundet af nogle andre ting end dem, lederen selv synes er fornuftige.

Så der er mange ting, som jeg synes i virkeligheden ikke har så meget med ideologi at gøre på det område her. Det går lidt på tværs, og derfor er det selvfølgelig rigtigt og fornuftigt at stille nogle krav, og at betingelserne i de private virk-